

שיעורי חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

פראקטישע עצות און הדרכות פאר עלטערן, מלמדים, מחנכים און מחנכות

פרשת ויקרא
שנת תשפ"ו

גליון
קמ"ח

שיעורים אין חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

- סבלנות צו עלטערן -

סבלנות צו עלטערן וואס זענען כפויי טובה

אסאך מאל קענען מחנכים ווערן זייער צעבראכן פון דעם וואס מען ארבעט זייער שווער מיט קינדער און די עלטערן אנערקענען נישט אין די שווערע ארבעט. מען פרובירט אכטונג צו געבן אויף יעדן קינד, אויפבויען יעדן קינד, געבן גוטע ווערטער פאר יעדן קינד, און שפעטער האלטן עלטערן פאר: "פארוואס שטעלסטו נישט מיין קינד אלס גבאי?" "פארוואס האסטו געשריגן נאר אויף מיין קינד ווען ביידע קינדער זענען געווען שולדיג?" "פארוואס האסטו נישט אויסגעוועלט מיין קינד זאל זיין דער פורים רב?" און מען טראכט צו זיך: 'דאס צאלסטו מיר צוריק פארן זיך איבערגעבן אזוי געטריי צו דיין קינד?!

זאל מען וויסן אז אזוי גייט עס, עס איז זייער א זעלטענע זאך אז איינער זאל צוקומען געבן א גוט ווארט, מער עלטערן געבן קריטיק און קומען שטענדיג מיט טענות, און מען טאר עס נישט נעמען פערזענליך צום הארצן.

אויף משה רבינו האבן די אידן אויך אלץ געהאט טענות און קריטיק, איי משה רבינו האט דאך ארויסגעצויגן די אידן פון מצרים, און זיי געגעבן אלעס גוטס; מן פון הימל, ענני הכבוד וואס האט זיי געוואשן די וועש און געמאכט געשמאק די וועג אין מדבר, מען האט געשפירט דעם אייבערשטן, געזען יעדן טאג ניסים און וואס נישט... פלוצלינג עפעס גייט נישט ווי אזוי מען טראכט -

די עלטערן: "איך האב זייער ליב דאס קינד, מארגן וועט מען זען וואס מען קען בעסער מאכן".

מאכן שפירן די עלטערן אז מען פארשטייט זיי און מען שעצט זיי

מוהרא"ש האט מיר אמאל געשריבן א בריוו וואס איך טראכט אז דאס קען זיין שטארקע חיזוק ווען מען האנקערט זיך אן מיט עלטערן וואס אנערקענען נישט אין די שווערע ארבעט.

מוהרא"ש שרייבט מיר אינעם בריוו (אשר בנחל אידיש, חלק ג, מכתב רט): "קוק ווי דו האסט געדולד צו די בחורים, (וואס ווער עס ארבעט מיט בחורים ווייסט ווי שווער עס איז צו ליידן די וועג ווי אזוי בחורים פירן זיך מיט אלע זייערע שגינות וואס זיי טאנצן אויף טישן און גיסן אויס מילך אויף דער ערד וכו'), פונדעסטוועגן קענסטו אין זיי אריינשיינען אז זיי זאלן לערנען משניות און גמרא, און דו שרייבסט מיר אז צוויי בחורים האבן שוין געענדיגט הונדערט און איין מאל ששה סדרי משנה, וואס דאס איז א וואונדערליכע גוזמא, פון דעסט וועגן האבן זיי דאס באוויזן א דאנק זיין געדולד וואס דו האסט געהאט צו זיי, על אחת כמה וכמה זאלסטו האבן געדולד צו דייע חברים טייערע אינגעלייט, וואס זיי זענען אויך צעבראכענע נשמות און זיי דארפן פשוט אביסל אויפמערקזאמקייט".

דאס איז שטארקע חיזוק פאר מחנכים צו פארשטיין, אז פיינקט ווי מען דארף האבן געדולד פאר קינדער, און יעדער פארשטייט גאנץ גוט אז אויב קינדער שמועסן צווישן זיך אויף זיי: "דער רבי נישט קיין גוטער רבי", "די

שרייט מען אויף אים? ווי איז נאך דא א גרעסערע כפוי טובה פון דעם? אבער משה רבינו איז נישט געווארן שוואך צוליב דעם, ער האט געוואוסט אז אזוי גייט עס, ווער עס טוט מיט אידישע קינדער דארף זיין גרייט אז ער וועט צוריק כאפן שטיינער וכו'. ווי רש"י זאגט (במדבר יא, יז, דבור המתחיל ונשא אתה): ווען דער אייבערשטער האט געזאגט פאר משה רבינו ער זאל אויפנעמען די זיבעציג זקנים, האט דער אייבערשטער געזאגט: "התנה עמהם על מנת שיקבלו עליהם טרח בני, שהם טרחנים וסרבנים", נעם זיך אויס מיט זיי אז זיי זאלן וויסן אין וואס זיי גייען אריין, זיי זאלן וויסן אז זיי טוען דאס על מנת אז די אידן וועלן זיי מטריח זיין און ווידערשפעניגן אין זיי.

וואס זאל מען טון ווען עלטערן רופן אן אין פארנט פונעם קינד?

אפילו אויב עלטערן רופט אן מיט טענות און זאגן: "מיין קינד וויינט אז דו האסט אים נישט ליב", ווער רעדט נאך אויב די עלטערן רופן אינאיינעם מיטן קינד, זיי זאגן: "איך בין דא אויפן טעלעפאן צוזאמען מיט מיין קינד, איך וויל פארשטיין פארוואס דו האסט אים נישט ליב, פארוואס האסטו געטון אזוי און אזוי?" טאר מען דאס נישט נעמען פערזענליך צום הארצן, מען טאר נישט אריינגיין אין א קריגעריי מיט די עלטערן, און מען זאל נישט רופן דעם מנהל אדער די מנהלת זאגן: "איך קום מער נישט צוריק מארגן, איך זע נישט קיין שום סיבה צו קומען צו די קינדער - ווען די עלטערן זענען א באנדע כפויי טובה". אנשטאט דעם זאל מען ענטפערן פאר

לערערין איז נישט קיין גוטע לערערין, "איך האב נישט ליב דער רבי", "איך האב נישט ליב די לערערין", אדער אויב קינדער מאכן א פאקס הינטער זיי, - וועט מען עס נישט נעמען צום הארצן און באשליסן זיי ארויסצושיקן פון פתה, ווייל מען וועט פארשטיין אז זיי זענען סך הכל קינדער, און ווען מיר זענען געווען קינדער האבן מיר אויך אזוי גערעדט און זיך אזוי אויפגעפירט צו אונזערע מחנכים, און מיר האבן גארנישט געמיינט דערמיט, ווייל דאס איז דער קינדער שפראך, עס איז אפילו נישט קיין חוצפה.

דאס זעלבע דארף מען האבן געדולד צו שווערע עלטערן וואס האלטן פאר אויף זאכן וואס האבן פאסירט אין פתה; מען זאל וויסן אז באמת מיינען די עלטערן גארנישט קיין שלעכטס, נאר זיי דארפן פשוט אביסל אויפמערקזאמקייט, זיי ווילן שפירן אז מען פארשטייט זיי און מען שעצט זיי.

אויף דרך ארץ דארף מען זיך אומגיין מיטן גאנצן חומר הדין

דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות אות גנים חלק א' סימן טד): **"צריה ללמד את התינוק דרך ארץ מנעוריו"**, מען דארף אויסלערנען קינדער זיי זאלן האבן דרך ארץ און גוטע מידות פון ווען זיי זענען נאך יונג.

אויב א קינד טוט אן אפענע חוצפה אין פארנט פונעם מחנה, טאר נישט עקזיסטירן קיין שום פארהאנדלונגען אויף דעם, מען מוז אויסלערנען דאס קינד אז מען דארף זיך אויפפירן מיט דרך ארץ צו א מלמד און צו א לערערין.

איך זאג אלץ פאר די מלמדים פון מיינע קינדער: **"דארפסט מיר נישט דערציילן יעדע זאך וואס מיי קינד האט געטון, אבער אויב מיי קינד פירט זיך אויף נישט מיט דרך ארץ - זאלסטו מיר גלייך קומען זאגן, און איך וועל זיך אומגיין מיט אים מיטן גאנצן חומר הדין, ווייל איך וויל נישט ער זאל שפעטער קומען צו מיר מיט טענות פאר וואס איך האב זיך נישט וויסנדיג געמאכט ווען איך האב געהערט אז ער פירט זיך נישט אויף מיט דרך ארץ."**

ווען איך בין געווען א קינד האט מיר מיינ מאמע תחילת דערציילט זייער אסאך מאל א מעשה, וואס עס קען זיין אז די

נישט נאכצומאכן איר וועג, און ער האט דערציילט: 'ווען איך בין געווען א קליין קינד פלעג איך גנב'ענען פון מיינע חברים און שוכנים, ווען מען איז געקומען זאגן פאר מיינ מאמע אז איך גנב'ע האט זי מיר גארנישט געזאגט, זי האט פאר יעדן געזאגט: **"עס איז גארנישט, ער איז נאר א קינד"**, ביז עס איז ביי מיר געווארן א געוואוינהייט צו גנב'ענען; אפילו איך בין שוין געווארן עלטער און איך האב שוין געהאט גענוג געלט, זענען מיינע הענט געבליבן צוגעוואוינט צו גנב'ענען. אויב אזוי, פארוואס דארף זי האבן אן אויער אז זי האט זיך קיינמאל נישט וויסנדיג געמאכט ווען זי האט געהערט אז איך גנב'ע?"!

ווען דער קעניג האט געהערט די ווערטער פונעם גנב, האט ער געזאגט: **"געווענליך הייס איך מען זאל הענגען א גנב כדי מען זאל זיך אפאלערנען נישט צו גנב'ענען, אבער אין דעם פאל, נאכן הערן די ווערטער פונעם גנב, האט זיך שוין יעדער אויסגעלערנט ווי מאוס עס איז צו גנב'ענען, דערפאר דארף מען אים שוין נישט הענגען"**, און מען האט אים טאקע באפרייט (די מעשה ווערט אראפגעברענגט אין ספר חסדי אבות פרק א, משנה יח, פון הייליגן בן איש חי זכותו יגן עלינו).

האלטן די זמנים מיט א פינקטליכקייט

מחנכים דארפן האלטן די זמנים זייער פינקטליך. מען דארף וויסן אז ארבעטן מיט קינדער איז נישט אבי א פרנסה, נאר מען ארבעט פארן אייבערשטן, מען זיצט מיט נשמות פונעם אייבערשטן; דער אייבערשטער כביכול געפינט זיך אין פתה און ער הערט ווי מען לערנט מיט די קינדער.

אויב מען קומט אן צו די קינדער נאך פאר די צייט - קען מען האבן הצלחה, ווידער אויב מען קומט אן אפילו נאר מיט איין מינוט שפעטער פון די צייט - ווי אזוי קען מען האבן הצלחה?!

מען מיינט נישט דא ארויסצוברענגען אז מען זאל גיין בארן די אויערן פון די קינדער וואס קומען שפעט... ווען א קינד קומט שפעט קען מען שפעטער אויספרעגן דעם קינד: **"פארוואס ביסטו געקומען שפעט"**. מען רעדט דא צו די מחנכים זיי זאלן וויסן אז עס איז א גרויסע

היינטיגע פארדרייטע טעראפיסטן לאזן דאס נישט דערציילן, ווייל די מעשה קען איבערלאזן פחדים (טראומע) אין א קינד... אבער אמאל האט מען דאס דערציילט פאר די קינדער; און מיינ מאמע האט מיר געזאגט אז זי האט נאך געהערט די מעשה פון איר מאמע עליה השלום: מען האט אמאל געכאפט א גוי וואס איז געווען א גרויסער גנב, און מען האט געפסק'נט אז מען גייט אים הענגען. ווען מען האט אים געטראגן צום הענגען זענען אלע גוים געקומען קוקן ווי מען גייט אים הענגען, אזוי ווי עס איז געווען אמאליגע צייטן דער סדר אז מען האט צוזאמגערופן די גאנצע שטאט צו זען ווען מען הענגט אויף א גנב, כדי יעדער זאל זיך אפאלערנען נישט צו גנב'ענען; אויך דער קעניג איז געקומען.

איידער מען האט אים געוואלט אויפהענגען האט דער גנב געבעטן ביים אפיציר וואס איז געווען פאראנטווארטליך אים צו הענגען, ער זאל אים געבן נאך איין מינוט, ער וויל זאגן זיין לעצטע וואונטש פאר זיין מאמע - וואס ער איז געווען צעקריגט מיט איר אלע יארן, האט ער אים געגעבן רשות צו רעדן צו זיין מאמע. אזוי ווי ער איז דאך שוין געווען צוגעבינדן מיטן שטריק אויפן האלז האט ער זיך נישט געקענט רירן, האט מען ארויפגעברענגט זיין מאמע אויפן הויכן בימה זי זאל קומען צו אים הערן וואס זיין לעצטע וואונטש איז.

די מאמע קומט ארויף, און דער גנב רופט זיך אן צו זיין מאמע: **"קום גענטער צו מיר"**, **"קום נאך גענטער"**, ווען זי איז שוין געשטאנען ממש נעבן אים, האט ער געגעבן א כאפ אן זיין מאמע'ס קאפ און געגעבן א בייס אראפ איר אויער און עס אינגאנצן אראפגעריסן. זיין מאמע האט פון גרויס ווייטאג געגעבן א שריי, און זי האט געחלש'ט אויפן פלאץ.

אלע פאראמעלטע זענען געשטאנען דערשיטערט און פארוואונדערט פון וואס זיי האבן געזען פאר זייערע אויגן, און דער אפיציר פרעגט דעם גוי: **"וואס האסטו געטון?!"** האט ער זיך אנגערופן: **"מיינ מאמע איז שולדיג אז איך בין אויסגעוואקסן א גנב, דערפאר האב איך געוואלט אז יעדער וואס שטייט דא ארום זאל זיך אפאלערנען**

אחריות צו זיין צייטליך און צו טון די ארבעט ווי עס דארף צו זיין.

אנפילן דעם גאנצן פארמיטאג מיט לערנען און דאווענען

מחנכים דארפן זיין זייער פארזיכטיג אנצופילן דעם גאנצן פארמיטאג מיט לערנען און דאווענען. צופרי איז נישטא קיין צייט פאר לאנגע סעודות און הפסקות.

אינדערפרי דארף מען געבן צו עסן פאר די קינדער פרישטאג ווייל מען האט מורא אז געוויסע קינדער האבן נאכנישט געגעסן אינדערהיים, אבער מען קען יוצא זיין פרישטאג מיט עפעס א קלייניקייט, ווי א טעלער סיריעל וכדומה, און ביז אפאר מינוט דארפן זיי אריינגיין אין פתה און אנהויבן דעם פארמיטאג מיט דאווענען און לערנען.

עס איז א הפקרות אוועקצוגעבן א שעה צייט פאר פרישטאג, ווייל נאכדעם איז שוין זייער שווער אנצוהייבן צו לערנען מיט די קינדער.

קינדער דארפן לערנען און דאווענען די ערשטע פיר שעה פון טאג, פון ניין אזייער ביז איינס אזייער, מיט איין קליינע הפסקה - וואס מעג זיין לענגסטנס פון עלף אזייער ביז פופצן מינוט נאך עלף; לענגער פון דעם איז נישט בארעכטיגט.

נאך איינס אזייער קען מען שוין מאכן א לענגערע הפסקה ביז א שעה, און שפעטער קען מען ווייטער מאכן נאך א הפסקה. אבער צופרי איז א צייט וואס מען דארף לערנען און דאווענען.

מען ווערט נישט א גוטער מלמד, א גוטע לערערין, אדער א גוטער מנהל און א גוטע מנהלת - אויב מען מאכט פארמיטאג לאנגע הפסקות; פארקערט, דאס צערווערט די קינדער.

העכסטנס זאלן די מחנכים פון די קליינע קינדער צוגעבן נאך א הפסקה פון נאך אפאר מינוט, ווייל עס איז שווער צו זיצן מיט אזעלכע יונגע קינדער אזוי לאנג אויף איין פלאץ, אבער עלטערע קינדער (פון בערך זיבן יאר און העכער) דארפן נישט נאך א הפסקה ביז איינס אזייער.

ווי אזוי זאל מען פארגוטיגן קינדער?

מען טאר נישט מבטל זיין פונעם

פארמיטאג אפילו איין מינוט. אויב מען וויל פארגוטיגן די קינדער זאל מען עס נישט טון פארמיטאג מיטן ארויסלאזן די קינדער אפאר מינוט פאר מיטאג.

אויב די קינדער זענען זייער וואויל און מען וויל זיי פארגוטיגן, זאל מען זיך דורכשמועסן מיטן מנהל און מנהלת און זען אויב מען קען ארויסגיין מיט די קינדער "נאכמיטאג" אין גאס. ווינטער קען מען זיך גיין אביסל גליטשן אויף די שניי, און זומער קען מען גיין אביסל שפאצירן אין די וועלדער און פעלדער, און בשעתן פארברענגען זאל מען אריינלייגן אין די קינדער אייבערשטער, דורכן רעדן צו די קינדער פון נפלאות הבורא וכדומה. אבער סתם לאזן קינדער שפרינגען און טאנצן אין פתה "פארמיטאג" - איז נישט קיין פארגוטיגונג.

נישט ארויסגיין פון פתה שמועסן

מחנכים טארן נישט ארויסגיין פון פתה אינמיטן סדר צו שמועסן מיט א צווייטן. דער הייליגער רמב"ם שרייבט (פרק ב' מהלכות תלמוד תורה, הלכה ד): **"מלמד התינוקות שהוא מניח התינוקות ויוצא"**, א מלמד פון קינדער וואס גייט ארויס פון פתה און לאזט איבער די קינדער, **"או שהוא עושה מלאכה אחרת עמהו"**, אדער ער טוט מיט די קינדער אנדערע זאכן, **"או שהוא מתרשל בלמודו"**, אדער ער לערנט נישט מיט זיי - איז ער אינעם כלל פון (רמב"ם מה, ט): **"ארוי עשה מלאכת ה' רמיה"**.

ווען איך בין געווען א מלמד זענען מלמדים געקומען קלאפן אויף מיין טיר, זיי האבן געוואלט איך זאל ארויסקומען שמועסן מיט זיי ווען איך האב געהאלטן אינמיטן לערנען מיט די קינדער, אבער איך בין קיינמאל נישט ארויס צו זיי.

וואס איז דער פשט פון ארויסגיין פון פתה אינמיטן די צייט וואס מען דארף לערנען מיט די קינדער פדי צו שמועסן מיט א צווייטן איבער ווי אזוי צו שאפן געלט צו קויפן א הויז און דאס גלייכן?! נאכדערצו אויב מען הערט ווי די קינדער ווערן אביסל לעבעדיג, עפנט מען אויף דעם טיר און מען שרייט: **"דרה ארץ! דרה ארץ!"** וואס איז דא דער פלאן? ווי לאנג זאלן די קינדער זיך נישט רירן פון פלאץ ווייל זייער מלמד אדער לערערין שטייט

אינדרויסן און שמועסט מיט א צווייטן?!

אוועק לייגן דעם טעלעפאן

מחנכים דארפן אוועקלייגן דעם טעלעפאן איידער זיי קומען אריין אין פתה, ווייל א טעלעפאן נעמט אוועק דעם קאפ פון טראכטן פון די קינדער.

יעדער מלמד דארף איבערגעבן אין שטוב אז אויב עס וועט זיך מאכן אן ערנסטע נויטפאל, זאל מען רופן אין אפיס און דער מנהל וועט שוין איבערגעבן אז מען דארף אהיימרופן.

א זכיה עוסק צו זיין אין הייליגע ארבעט

מחנכים דארפן דאנקען און לויבן דעם הייליגן באשעפער פאר די גרויסע חסדים וואס ער טוט מיט זיי, אז זיי האבן די זכיה עוסק צו זיין אין די הייליגע ארבעט פון אריינלייגן אין קינדער די הייליגע אמונה אינעם אייבערשטן און אין צדיקים; און זיכער מאכן אז אלע קינדער זאלן גוט וויסן און דערהערן אז יעדער איינער קען נאך זיין א צדיק און דינען דעם אייבערשטן אזוי ווי די פריערדיגע צדיקים.

עס איז טאקע נישטא נאך אזא שווערע ארבעט ווי ארבעטן מיט קינדער, און עס קומט נאך צו אז עס טוט וויי אז מען געבט זיך אוועק פאר מענטשן, מען ארבעט מיט יענעם קינדער און די עלטערן קומען נאר מיט קריטיק און טענות. אבער אז מען טראכט פונעם אייבערשטן, מען טראכט: 'איך ארבעט נישט פאר קיינעם, איך בין בלויז א שליח פונעם אייבערשטן צו העלפן אידישע קינדער, דעמאלט נעמט מען דאס נישט אזוי צום הארצן.

וואויל איז דעם מענטש וואס ארבעט מיט קינדער וועט עפעס בלייבן פון די מוטשע און עס וועט ארויסקומען א כבוד שמים.

חינוך אפטיילונג

אויף קול ברסלב

צו הערן אלע שיעורים אויף חינוך

פון דער ראש ישיבה שליט"א

אויף קול ברסלב

דרוקט: 2-4-2-1

- שמעו ותחי נפשכם -

וואס טוט מען ווען א קינד קריכט נישט געהעריג?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א.

אונזער טאכטער איז שוין א יאר און צוויי חדשים, געזונט און שטארק ברוך השם, אבער זי קריכט נישט אויף די הענט און פיס, זי רוקט זיך נאר זיצעדיגערהייט, און זי קען אויך שטיין אליין.

מענטשן וואס טוען אינעם ענין פון די אנטוויקלונג פונעם קינד, האבן געזאגט פאר מיין ווייב אז דאס קריכן אויף פיר העלפט פאר די אנטוויקלונג פונעם מוח, און עס איז נישט ראטזאם אז א קינד זאל איבערהיפן דעם שטאפל אין לעבן, פון קריכן אויף די הענט און פיס.

די שאלה איז אויב מיר זאלן נעמען דאס קינד צו א פלאץ וואו מען ארבעט אויף די סארט זאכן? וואס ווי פארשטענדליך קאסט עס אויך א שיינע סומע געלט, אדער זאלן מיר איר לאזן זיך אליין אנטוויקלען אויף איר אייגענע וועג, אן זיך אריינמישן פון אינדערויסן?

יישר כח

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום ה' פרשת וירא, י"ח מר-חשוון, שנת תשפ"ד לפרט קטן

לכבוד ... גרו יאיר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

עס מאכט נישט אויס אויב א קליין קינד קריכט אויף אלע פיר פיס אדער עס ריקט זיך פון איין פלאץ צום צווייטן פלאץ אזוי זיצעדיג; עס זענען דא קינדער וואס קריכן, און קינדער וואס ריקן זיך אזוי וכו', עס פעלט נישט אויס צו טון דערנוועגן, ווייל די וואס קריכן - זענען נישט מער אויסגעשאַרפט ווי די וואס קריכן נישט.

אז דו ווילסט דיין קינד זאל אויפֿוואַקסן דאס בעסטע און שענסטע - זאלסטו יעדן אינדערפרי בעטן פאר דריי מינוט אויפן זייגער פאר זיי, וועלן זיי אויפֿוואַקסן געזונט און ערליך. אזוי ווי מיר וויסן די מעשה וואס מוזירא"ש האט אונז אזויפיל דערציילט, וואס חקמינו זכרונם לברכה דערציילן (תנא

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום ד' פרשת תולדות, ב' כסליו, שנת תשפ"ד לפרט קטן

לכבוד ... גרו יאיר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

דער עיקר דארפן עלטערן זיך פארלייגן אויף איין זאך, אויף שמחה, עס זאל זיין פרייליך אין שטוב; ווייל נאר אזוי וועלן די קינדער בלייבן ערליך.

עס מוז זיין פרייליך אין שטוב, און פארשטייט זיך דאס קען נאר זיין אז עס איז דא ליבשאפט; טאטע מאמע האבן זיך ליב, טאטע מאמע שעצן זיך, זיי זוכן די מעלות איינער ביים צווייטן; אזוי וואקסן די קינדער געזונט, און חס ושלום נישט זיין בפעס; נישט שרייען, נישט שלאגן, נישט ווארפן קיין אימה יתירה אין שטוב. שלמה המלך, דער חכם מפל אדם זאגט (משלי יז, כה): "פעס לאביו בן כסיל", אז דער טאטע רעגט זיך - ווערן די קינדער נאריש; אויף דעם זאגט דער רבי (ספר המדות אות בנים, סימן קז): "הבנים שוטים, כשאביהם פעסן", די קינדער וואקסן נישט אויף געזונט.

ביי גאר קליינע קינדער, פון צוויי יאר און דריי יאר - ווארט מען נישט צווישן פלייש אין מילך. דאס הייסט, מען טאר נישט געבן אינאיינעם פלייש און מילך, אבער איינס נאכן צווייטן - קען מען געבן, און פון דריי ביז פינף - ווארט מען אביסל, און נאר נאכדעם געבט מען, און ווי עלטער מען ווערט, מען איז שוין פינף יאר און העכער - ווארט מען שוין א שעה, און פון זיבן און העכער - ווארט מען שוין זעקס שעה.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת ויצא, שנת תשפ"ד)

דבי אליהו רבא, פרק יח): "מעשה בכהן אחד שהיה ירא שמים בסתר, והיו לו עשרה בנים מאשה אחת, ששה זכרים וארבע נקבות", עס איז געווען א כהן זייער אן ערליכער איד וואס האט געהאט צען קינדער - זעקס זין און פיר טעכטער, "ובכל יום ויום היה מתפלל ומשתטח ומתחנן ומבקש רחמים ומלחף בלשונו עפר, כדי שלא יצא אחד מהן לידי עבירה ולידי דבר מכער", ער פלעגט זיך יעדן טאג אראפֿוואַרפן אויף דער ערד, וויינען און בעטן דעם אייבערשטן אז אלע זיינע קינדער זאלן זיין ערליכע אידן; "אמרו לא יצתה אותה שנה ולא שנית ולא שלישית, עד שבא עזרא והעלה את ישראל מבבל, והעלה אתו כהן עמהם. לא נכנס אתו כהן לבית עולמו, עד שראה כהנים גדולים ופרחי כהונה מבניו ומבני בניו עד חמשים שנה, ואחר כך נכנס אותו כהן לבית עולמו", ביז ער האט זוכה געווען ארויף צו גיין קיין ארץ ישראל מיט אלע זיינע קינדער צוזאמען מיט עזרא הסופר, און אלע זיינע קינדער זענען געווארן כהנים גדולים אין בית המקדש, און דער כהן האט זוכה געווען צו קינדער און אייניקלעך וואס אלע פון זיי האבן געטון די עבודה אינעם בית המקדש; זעט מען פון דעם אז תפלה איז די עצה זוכה זיין צו ערליכע קינדער.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת חיי שרה, שנת תשפ"ד)

וואס זענען די גדרים פון אכטונג געבן אויף בשר וחלב ביי קליינע קינדער?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א.

יישר כח פארן אונז ליכטיג מאכן דאס לעבן. מיר ווילן וויסן אויב מען דארף און וויפיל מען דארף און פון וועלכע עלטער מען דארף - ווארטן צווישן בשר וחלב ביי קליינע קינדער?

יישר כח

צו באקומען וועכנטליך דעם גליון, ביטע שרייבט צו: chinuchgilyon@gmail.com

קול ברסלב

קוואל פון אמונה (פרויקט) - שיעורים; מעשיות פון תפלה; רעסעפיס; און נאך
845-351-9060 / 212-444-9169
ארץ ישראל / 0797040069 / ענגלאנד / 03303502363 / קאנאדא / 438-320-9090
חיזוק יומי אימעיל / chizikyomi@gmail.com / טעלעפאן מעדיציניש 347-630-2876

קול ברסלב - שיעורים; חיזוק יומי; ניגונים; מעשיות פון תפלה און נאך
212-444-9191 / 845-351-0910
ארץ ישראל / 0797040066 / ענגלאנד / 03303502361 / קאנאדא / 4383008080
בעלגיע / 3235003461 / ארגענטינע / 11552354370